

Antoni Serra

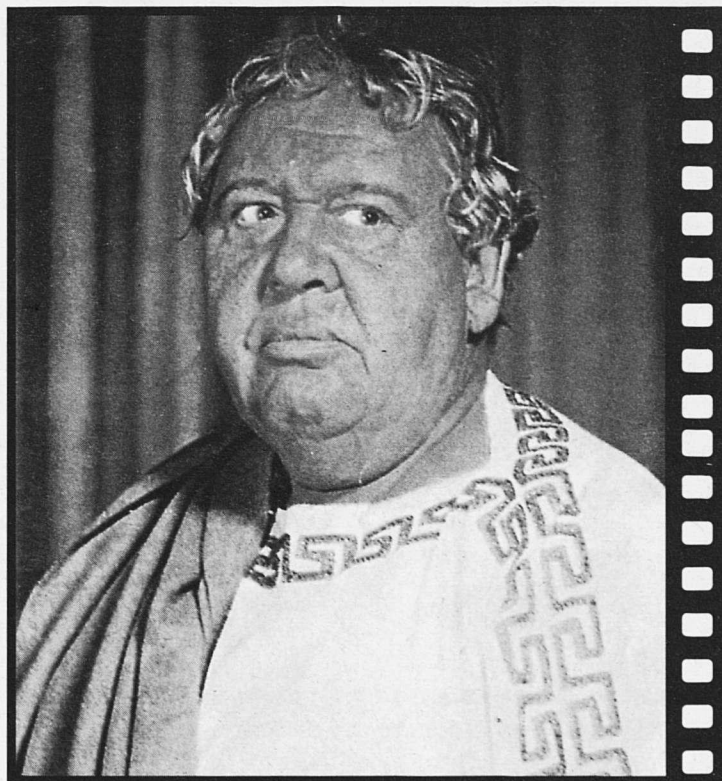
Mister Inefable, que és un excel·lent amic (meu i del cel·luloide, tot s'ha de dir), m'ha demanat un article sobre la pel·lícula de la meua vida. Uf, va dir ell, i no era en Monzó... La pel·lícula de la meua vida? Doncs, com que de cada vegada m'agraden més la retòrica i els misteris de les preposicions o dels genitius objectius i subjectius —Bartolomé Bosch, prevere, manejava aquests conceptes en el seu manual de llatí de manera molt més eixuta que no jo—, començaré dient que, de la meua vida, no se n'ha fet només una pel·lícula, sinó moltes pel·lícules.

La primera, si no record malament, la filmaren quan jo era molt jove, tant, que qualsevol m'hauria pogut prendre per un «jovenet de pel·lícula», com dèiem aleshores. Va ser *Bathing Beauties*, que es va traduir al castellà com *Escuela de sirenas* (no n'hi sortia cap, paraula), i on no em varen treure gaire afavorit, això és cert, ja que l'actor que m'interpretava —Red Skelton— no donava la talla i l'actriu protagonista, una donassa de veritat, amb cuixam de columna catedralícia, es passava el dia en remull dins l'aigua i no arribava mai al llit. Quina pèrdua de temps més miserable! Segur que l'Skelton aquest era un frígid, tot i que tenia els títols emmarcats en el despatx de casa seva, com fan tots els llicenciats imaginaris d'aquest país de meravelles.

La segona pel·lícula que em feren va ser *Bonjour tristesse* (1958). Passa, però, si he de dir la veritat, que tampoc no en vaig quedar massa satisfet: Otto Preminger —d'aleshores ençà, per a mi, no va ser més que un descassador de capellans— va decidir que David Niven m'encarnaria, quan jo, més que el pare de Jean Seberg, n'hauria volgut ser l'amant, com és natural (que Niven hagués fet *The Prisoner of Zenda*, quan jo tenia dos anys —el 1938— acabats de fer, no era cap motiu especial per encolomar-me el rol, ni tan sols en el cas que jo hagués estat una meravella de precocitat social o sexual, o, fins i tot, en matèria d'escacs, com Arturito Pomar).

Amb tot, cal dir que aquestes —la de la Williams i la de la Seberg— són pel·lícules apòcrifes de la meua vida o, si ho volem, de la primera època de la meua vida immortal (ja sabeu que la immortalitat no és més que un grau, efímer, de l'eternitat). Les feren per desprestigiar-me i, bàsicament, per oferir enllaunat (com els vídeos d'ara) el meu cos de *sex-symbol* masculí (allò que els espanyols anomenen *cuerpo serrano* i que nosaltres, sempre més equilibrats i realistes, en dèiem un al·lotàs desvirgador de figures madures) des de la més superficial i frívola de les imatges cinematogràfiques. A mi, si hem de parlar seriosament, només em podien haver interpretat actors com Stan Laurel, Oliver Hardy, Buster Keaton, els germans Marx (els de *Das Kapital*, sense Groucho) o Charlot; o el gran Charles Laughton d'*Spartacus*, és a dir, de l'època en què just acabava de conèixer Petroni i el seu excepcional *Satiricó*.

En fi: l'avantatge era que, per les pel·lícules, podrieu haver sabut de manera tranquil·la com era de moguda i contradictòria la meua vida. I dic «podrieu» perquè això era possible abans que Alfredo Fonda i Henri Landa, en papers invertits (suara dona, suara home; tot seguit, dona, altra volta home), fessin la gran pel·lícula que acabaria definitivament amb el cinema: En el estanque dorado. És clar que a mi no me n'heu de demanar responsabilitats sinó als guionistes de Hollywood, que és on fabriquen l'Òscar, el repinten de purpurina i l'embolcallen amb paper de cel·lofana. La llàstima és que ara sé que ja no em filmaran la pel·lícula de pel·lícules que són totes les pel·lícules, *sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth*; ni tan sols una com aquella que va aconseguir anunciar-nos que, després de Valentino, s'esmicolarien tots els cel·luloïdes del món i que ja no hi hauria futur per a ningú: entràvem en l'època dels efectes especials. O sia, en el paradís o en el cel promès. Que és com dir, el novembre de Tots Sants, dels morts o dels esclata-sangs.

CHARLES LAUGHTON A ESPARTACO, DE STANLEY KUBRIK

«Mat per fer que la vida sigui més visible en aquest territori»

JOHN WAYNE A VALOR DE LEY DE H. HATHAWAY